

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Gábor Andor: Miért?
Kamarás Klára:
Szegény gyermek imádsága
Kántor Zoltán: Ünnepe előtt
Király Gábor: A hit
Kis-Mezsei Katalin: Téliapó de luxe
Lelkes Miklós:
Gondolatok, aforizmak
Rada Gyula: A tél elé
Ricza István: Négy gyertya

2. oldal

próza, versek

Albert-Lőrincz Márton:
hódolat a nyelvhez
Arany-Tóth Katalin: Mélység
Baranyi Ferenc: Tudod-e, mit teszel?
Bárdos László: Performansz
Bittner János: Tükör
Bodó Csiba Gizella: Ha menni kell
D. Nagy Lajos: A tél küszöbén
Debreczeny György: a forradalmár
Fetykó Judit: Az ötvenedik évben
G. Ferenczy Hanna: Ne gyere többé
Gligorics Teru: Már nem akarok...
Horváth Hoitsy Edit: Így éltemitt...
Juhász Ferenc: Mária
Kajuk Gyula: Holdfényben
Karaffa Gyula: Nézek egy képet...
Koosan Ildikó: Ismertetőjel
Kő-Szabó Imre: A fűrészelő
Lehoczki Károly:
Lakótelep az isten háta mögött
Nógrádi Gábor: Testamentum
Ódor György: Közélet
Péter Erika: Prognózis
Pethő N. Gábor: Fel-alá...
Sárközi László: Önarckép
T. Ágoston László: Macskaszemmel
Tiszai P. Imre: Darabtemető
Tiszai P. Imre: József Attilához
Vadász János: Számvetés
Vasi Ferenc Zoltán: Lázam
Vihar Judit: Öt Haiku

3. oldal

mikroszkóp

Szabolcs Piroska rovata

4. oldal

klasszikusai

Gábor Andor Miért?

Mily szégyen élni s nem kiáltani,
hogyminden, ami történik velünk,
csak álom-film, káprázat-valami,
mely eltűnik, ha jő a reggelünk!
Mily szégyen megnyugodni s nézni csak,
vagy nézni sem, csak tudomásul venni:
ez ágyú, ez kard, ez rohamsisak,
gyerünk tovább, majd más segít rajt; nem mi!

Mi lett belőlünk? és az, ami lett,
hogyan lett? mért lett? Gyilkos változás!
Ember vagy? Hallasz? Nem? Hát nincs füled?
Nincs benned egy csipet csodálkozás?
Amit léleknek mondtak, az mi most?
S mi tudja érdekelni, mondd, mi tudja?
Szemed hogy lásson írott papirost,
ha nem dőfi át a gyötrelmek rúdja?

Mindaz, mi van, oly kínos esztelen,
oly össze-vissza, oly határtalan;
a jég hátán sétál a meztelen,
s nem mondja senki: "ez ruhátalan!"
A körmök alá verik a szeget,
s hogy fáj ez, arról már nem is beszélnek,
ezer halál ül minden perc megett,
s az emberek csak élnek, élnek, élnek!

Nincs összefüggés, nincs emlékezet,
gondolkodás nincs és nincs gondolat;
siető lábak, kapkodó kezek,
fejtelen testek, fejfedők alatt;
cvikker mögött nincs szem, s a szem mögött
nincs agy s az agy mögött nincs égi szikra.
Mik hát ez élő s hemzsegő dögök?
ember-vonás, hogy' hullott arcaikra?

Miért vagyok rab? és te mért vonod
jármod belétörödvé? mért tőröd,
hogyminden kínok szájából fonott
korbáccsal verjen Ringy Pál, Rongy Fülöp?
Ezért? Ezért a zuhlott tébolyért?
ezért a rothadt sátán-hányadékért?
ezért az agykirágó vérbajért?
ezért az életfojtó árnyékszékért?

Az nem lehet! Itt valami varázs
mondott reánk megbénító ígét,

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj úján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskó István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Dobrosi Andrea: Csendpelyhek
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskó István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskó István: Az öreg Joe
Kaskó István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenzs
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Umhauser Ferenc: Időforgácsok
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Baka István Alapítvány
Canadahun
Fullextra
Galamus-Csoport
Hetedhétatár
Irodalmi Epreskert
Klubháló

Mauro Giuliani
1. Guitar concerto

merevvé tett pók-lé, kígyómarás,
én nem tudom mi, s nem tudom mikép.
Én csak sikoltok, mert álom-lidérc
szorongat nappal és csalán a párnám,
s talán kihez most szólok: meg sem értsz,
s nem érted, hogy miért e kába lármám?

Nem érted... Azt hiszed, hogy túlozok,
Hogy vészharangot húzok egy gyufának,
s kiáltok, mert torkomban hang mozog,
s hangom kiadni jól esik pofámnak.
Úgy érzed, hogy beszédem csak potya,
nem érted, hogy mért ordítok, nem érted!
S én nyíva, mint egy elrúgott kutya,
vizsem sarokba fájdalmamat érted.

1922 (?)

Patkó Károly: Székely fej.

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskó István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T.Agoston László

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Föld S. Péter, Most és itt!
Varánusz
Tuareg

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Kántor Zoltán
Ünnep előtt

Leült mellém a Csend és hallgatott.
Hó-puha Csend volt, nem zavart. Lesett.
Árnyéktalanul árnyékok felett
libbent tova és engem ott hagyott.

Jó volt pihenni. Csörtetők között
egy pillanat még nyugalmat hozott,
a lélek végre szépet álmódott.
Sajnos a béke már elköltözött.

A képernyőt a reklám rázza szét,
az ember szinte elveszti esztét.
Vegyél! Vigyed! Csak ennyibe kerül!

Semmit nem ér, de már is viheted.
Mocsokkal gyilkolják az ünnepet.
Innen még Isten is elmenekül.

Kis-Mezei Katalin
Télapó de luxe

Télapó piros palástban,

Kamarás Klára
Szegény gyermek imádsága

Gyertyafényes szép karácsony,
Hogy eljöjjön, alig várom.
Nem vágyom én fenyőfára,
Csak meleg legyen a kályha.

Nem kell cukor, csoki szelet,
Csak kapjunk kis friss kenyeret.
Ha nálunk is angyal járna,
Lenne csizma meg kabátka.

Ha az apám munkát kapna,
Nem is kéne az anygalka!
Megvenne ő minden szépet,
Miről anyám mond meséket.

Ricza István
Négy gyertya

Valahol Borsodban
megbújó faluban
a konyha asztalon
egy gyertya fellobban.

földig lóg a zsákja,
rongyos, éhes kisgyerekeknek
csurog már a nyála
ősz szakállú kéményt keres
- nincs itt más, csak putri -
fényes-édes ajándékot
hova tudnám dugni?
kölyökkéz nyúl, az öregnek
félreáll a szája:
Anyád kurva, apád koldus,
húzzál a nicsábal!

Rada Gyula
A tél elé

Hidegek jönnek.
Léhák, kövérek
és gyávák vagyunk!

Ez sem igaz,
az sem, ha zúg!
A pénz az Úr!

Élő halott vagyok,
nem jön szívemre szó... !

Király Gábor
A hit

Abban a hitben élek, hogy Isten illúzió,
rég, támolygó remények
keltette gyatra vágy,
hogy értelme van a halálnak,
értelme ennek a szűkre metszett
értelemnek, s kell lennie ígéretnek, hová
nem jut el utazó.
De nincsen. Ha Istent keres,
mindig magába fordul a dőre,
s ott bóklászik, amíg végül
önmagára bukkan — egy szebb,
jobb önmagára —, ki dicsfényrel
felruházva látható, óvó, kegyes,
s meg nem érthető, de ez természetes,
hisz értelmén túli értelmet keres,
s ilyet csak magában talál, ahol
a kint nem létezik, és nem válaszol,
mert a kint egyszerűen félelmetes,
hol akárhány kérdést szegez
a világnak, a válaszok csak
újabb kérdést szülnek,
s a kérdések egymásnak
s a kérdező agyának feszülnek,
körbe kergetve fennen lóbált bottal,
üvöltve, hogy nincs itt semmi látnivaló,
hát egyszerűbb visszabújni a fejbe,
és hinni a felsőbb erőt,
mint tovább faggatni a semmit,
a meg nem ismerhetőt.

Lábosban főtt krumpli
kolbászról álmodik.
Vasárnap este van,
kigyúlt a második.

Nénike motyogja:
Eljönnek lányoméék
ünnepre biztosan...
Már mind a három ég.

Talán majd szomszédja
pár szóra még betér.
Az összes láng lobog,
az Advent véget ér.

Lelkes Miklós
Gondolatok, aforizmák

A Földgolyó jól forogna jó irányba, ha rossz emberek nem forgatnák
annyira hatékonyan rossz irányba.

Sok ember lesz nap mint nap földönfutóvá a Földet típrók áldatlan
jövoltából.

Megszokott paradox: nem egy ország vezetése elzárkózik a
menekültek befogadásától, ugyanakkor hallgat arról, hogy -
közvetlenül vagy közvetve - igencsak hozzájárult menekülésre
kényszerítő balsorsukhoz.

Mennynek, Pokolnak egyaránt sok szószólója van, de a Pokolnak
azért lényegesen több.

Keletnek kell a Nyugat, de, véleményem szerint, nem ez a Nyugat.
Fordítva is így van - és mindkét álláspontot meg tudom érteni!

Nem az a legrosszabb út, amelyik sehová sem vezet, különösen
manapság, amikor annyi út vezet a Pokolba.

Aki gondolkodik, az könnyen felismerheti: a terrorizmus többnyire
válasz egy előző terrorizmusra. A felismerés azonban ritkán jelent
együttal beismerést!

A talajt és a vizet különböző káros anyagokkal szennyezik, a levegőt
ezen felül szennyes vagy mérgező szavakkal is.

Egy Föld van, de rajta sok Pokol.

Hangzatos szavak mögött gyakori a léggömbök pukkanása.

Mi a csudának ezek a hosszú, kanyargós, szemforgató, körmönfont
politikai beszédek? Egyetlen rövid mondat elég lenne helyettük,
amely így kezdődik: „Ide nekem...!”

Úgy kezdte, hogy ő már nem akar semmit, ebből megértettem:
változtatlanul mindent akar.

Őt is anya szülte, de erről már régen megfeledkezett.

Az antiszemitizmustól legtávolabb eső gondolat: Izrael a most épülő
fallal nem annyira a palesztinoktól határolja el magát, mint inkább a
józan észről.

Patkó Károly
festőművész

Baranyi Ferenc
TUDOD-E, MIT TESZEL?

Mikor csalóra adod a voksod:
tudod-e, mit teszel?
Mikor a karvalyt hattyúnak mondd:
tudod-e, mit teszel?
Mikor sugárként hódolsz a ködnek:
tudod-e, mit teszel?
Mikor nem sírsz, ha másokat ölnek:
tudod-e, mit teszel?
Mikor gyáván vagy színlelve tapsolsz:
tudod-e, mit teszel?
Mikor botlás csak, hogy igazat szólj:
tudod-e, mit teszel?
Mikor mosolygód csak, ami sanda:
tudod-e, mit teszel?
Mikor vak, süket vagy készakarva:
tudod-e, mit teszel?

Mikor nem hallod kételyedet meg
s nem nézed azt, mi kínos szemednek:
tudod-e, mit teszel?

Ha tudod – sírig élj megvetésben.
Ha nem – megocsát Isten.
De én nem.

Ódor György
Közélet

Kicsit komcsik vagyunk, kicsit nem, alig magyar.
Legalábbis olykor ilyeneket mondanak.
Átnevezések közben elborul az agyam,
észre sem veszem, tegnap megint lenyúlt a bank.

Kicsit nyugat, kicsit kelet, de már nem közép.
Mikor valakiknek köznyelve körbenyalja
szélsőséges területek szőrös eszköztét,
és unokája lesz az édes öreganyja.

Kicsit meleg, kicsit hideg, csak olyan langyos.
Tüntizgetünk, kajabálgatunk, hogy monnyon le
mindenki, kezünkben játék: műanyag pallos.
Lehet, őrült gőzösek leszünk, de forrók nem.

Kicsit hiányzik, kicsit nem, már az elnyomás.
Eltűnt fölülünk az az átkos mindenható
csillagellenség, egymást gyűlöljük: ne tovább.
Hogy kivethessenek kilencvenkilenc adót.

Tiszai P. Imre
József Attilához

jó, hogy a fémet nem lopták el
és a víz nem tud elsodorni
kiültettek a vén Dunához
hogyan nézd a bukdácsoló dinnyehéjakat
ha a dinnyeprogram megtermeli
a már bejegyzett hungarikumát

néha melléd ülök majd és hallgatók
mert ma, aki beszél, az ellenség lett
majd együtt hallgatjuk a parádé
hangjait, mikor magasított sarkú
cipők koppannak a díszburkolaton
és fűtisztek dísz-lovai potyogtatnak
a dísz-nemzeti ünnepek kordonos
megemlékezésein

vajon mire gondolsz? hol jár
az emlékezet, Bécsben? talán
a Sorbonne-on? miután Horger
eltanácsolt, és nem "Tiszta szívvel"
lehet az öcsödi gátoldalon sétálsz
mikor Gombai úr állatait kicsaptad
legelni és a világ dolgait gondoltad
át éhesen

látod a parton sétálókat? jól öltözött
népek, jó vagy nekik egy szelfi képhez
meglehet neved ismeretlen nekik
munkásokat ne keress köztük
ők a nyócker nyomorába süllyedtek
a minimálbéres világban, ha van
valami munkájuk, ha nincs, akkor
marad egy statisztikát javító
közmunka státusz

talán azon töprengsz, hogy Szárszón
mégse kellett volna? mert ott csak a
a szép-szerelmek izzadtsága sodort
a sínekre, ma már megbomlott elmének
könyvel el a "hivatal", pedig
Bécsben jók a pszichológusok (mint
látod más odajár), csattognak az
acél-kerekek, néha versed ütemét
idézik

jó, hogy a fémet nem lopták el
és a víz nem tud elsodorni

Sárközi László
Önarckép

...a reggel nehezen rúgja ki álmát
szeméből, mivel éjnek madara
s verse sötétben árnyalja be szárnyát.

Nem gyerek: ám hull foga, sőt haja,
barna kerettel szeme alja, táskás;
saját marka segít élni a vágycát
s képzelete sem földi, lelke kamasz.

Pedig három évtizedet taposva
sarkai kérgével e sárgolyón,
bölcset lehetett volna, akár Szolón,
de mást s máshogy akart s múltba karolva

fogja a holdnap; jelenét fogyó,
ezüst holdnap adja, amíg a sorsa
kitell' s átkel az útján a folyó...

Arany-Tóth Katalin
MÉLYSÉG

A szeretetlenség úgy kúszik szét bennem,
mint túláradt folyó a léptek nyomdokán.
Talán sohasem tudom megszokni az űrt,
mit fojtó csönd ural a büszkeség okán.

Ó, hogy gyűlölöm e csöndet! Gyilkos árnya
úgy borít be búval minden hűs éjszakán,
mint föld a sírt, hol zúzmarás könnyet zokog
a vezeklő homályba süllyedő magány.

Juhász Ferenc
Mária

Mint hasas tehénke, együgyűen
bámul és álldogál a réten,
az ég alján az ezüst-hasú
hold apadni készül éppen,
apadni készülnek a tengerek.
Eszébe jut a sok gyerek,
akik a szobába zárva bögnek,
az ablakrács kockáin kidugják
fejüket és leskelődnek,
pillájuk vérekes rózsaszírom.
Lassan elindul, hallgat,
mint hasas tehénke rózsaszín
hátulját ringatva ballag,
fölötte sziporkáznak a csillagok.
Szíve szörnyű hangosan dobog,
de ezt maga sem érti,

T. Ágoston László
Macskaszemmel

...ánk került volna Durci, többen is figyelmeztettek
bennünket, hogy jobb, ha előre kicseréljük a kárpitozott bútorainkat
valamilyen szilárdabb felületűre, mert a macska karmai rövid időn
belül kis bolyhos utacskákat marnak benne. Magyarán mondva
hamarosan kidobhatjuk az egé-szet. Csak hallgattuk ezeket a
rosszindulatú megjegyzéseket, és legyintettünk rájuk. Már csak azért
is, mert ki volt az, aki e nézeteket terjesztette? Természetesen Maris
néni, a szomszédasszonyunk, Morzsi kutya gazdája, aki eredendően
gyűlöli a macskákat.

— De ha mindenáron ragaszkodtok ahhoz a szőrpamacshoz —
mondta — menjetek el a bizo-mányi áruházba. Ott még talán találtak
eredeti alumínium csőbútort. Annak nem árt a macskakarom.
Legföljebb csikorog rajta...

tovább>>>

Kajuk Gyula
Holdfényben

A bársony égbolt halkán kitérta
Föld felé nyíló felhőablakát,
az erdőt lent még köd takarta,
rejtelmes szürkés-kék kabát.

Csak apró égi jel volt csupán,
csak csendes változás;
én figyeltem rá egyedül,
nem volt ott senki más.

Gyöngyfényű gyöngéd karjait
a Föld felé tárta a Hold
és minden vízcsepp idelelt
feléje áramolt.

A völgyben felbuzgott a forrás,
a sziklából karsztvíz csepegett
és nedves felhőkbe burkolóztak
a ködsipkás vén hegyek.

Medrében selymesen surrogott sok ér,
duzzadni kezdett minden kis patak;
folyók siettek a tengerek felé,
halkan hullámoztak hűvös, kék tavak.

Nők forgolódtak félálomban,
feldúlták holdsütötte ágyukat,
testük jelezte a változást a mélyben,
rángó szemhéjuk zaklatott álmukat.

*Ülök ablakomban,
bűvölöm a Holdat,
átítatja szívem
mákonys, égi oldat;
lelkem bullámként ostromolja
a sziklás partokat;
és így múlik el a bűvös óra,
mint egyetlen pillanat.*

megáll, magára néz: belülről
apró lábak rúgásait érzi.

Kő-Szabó Imre
A fűrészelő

Elemér, a szőke, harminc éves Pacsirta utcai fickót, mindenki ismerte az utcában. De nemcsak itt, sőt a környéken is, szinte az egész városban. Híres volt több jellemző tulajdonságáról. Először is arról, hogy kigyúrt alakja, óriási lapát kezei, meg természetesen markáns, ellentmondást nem tűrő habitusa miatt a környező kocsmák rettegett alakjává vált. Nem sok kellett ahhoz, ha felbosszantották, vagy úgy szóltak hozzá, hogy összetörjön pár széket, asztalt és természetesen a közbepofázó arcát, melyet legtöbbször kiköpött fogai is megbánták. Másodszor arról volt híres, legalább is köztudott volt róla, hogy egyetlen gyerek. Apja gazdag vállalkozó, van mit aprítani a tejbe.

tovább>>>

Vihar Judit
Öt Haiku

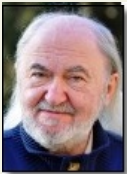
Hullámzó tenger
életünk magzatvize
létünk bölcsője

Nézem a tengert
szememben csöpp tenger van
sós könnyem folyik

Naplemente a tavon
égő felkiáltójel –
napod véget ért

Fénylő napsugár
járja be a lelkedet
haikut olvasván

Haikut adsz: öröm,
öröm elfogadni azt –
szívtől szívig ér

Nógrádi Gábor
TESTAMENTUM

Mindenik nyílás halálra nyílás
remegés-asszonyom,
csukódó méhed hasadó létből
embernek összenyom.
Bolond, ki vállal harcot halállal
magáért – csak veszít,
bomlása vonzza, gonosszá rontja
a rettegeseit.
Itt nyugszunk. Félem véges reményem.
Ablakra vág a tél,

Patkó Károly: Niobidák.

Horváth Hoitsy Edit
ÍGY ÉLTEM ITT...
1999. december 7.

1929-2007

Mielőtt csillag útra térnék:
kék tenger-éjbe – ismeretlen mélybe –
magasba tán – törekeny lélekvesztőn
a „valamerre-tartományi révbe” tartva,
pályámon nem lesz pályvám-kötelem
(lehet, nem lesz kijelölt pálya sem –
se iránytű, se szektáns nem vezérel,
s ablaktalan magány tilt nézni széjjel,
ha eltűnnek a csillagok;
mielőtt „oda” indulok,
tarts vissza majd kicsit:
„Ne menj még!...”
Vagy bátoríts:
„Honod ott lesz, szívem!”
s ölelj át szelíden...
Te jól tudod, e tájék nem becézett.
Kordéból szórták-borították rám itt
a föld-valóság vasgöröngyeit,
porítva csontom – szerveim szétverve –
sötét kubikosok... És sár is,
és trágyalé is hullott épp elég
arcomba – s hordta szét,
és tépte szét életem rongyait
a vásáros sereg...

És penge villant a nagy kavalkádban...
És penge villant, kés emelkedett,
kék-keményen, mint hideg villám,
és félttem: széthasít.

Csak megjelölt - feküdtem tőle lázban,
- hajszalerekből jött a lápi láz -
a „nincs”, muszáj”, s mi törpít-megaláz,
minden, mi bomlaszt, csenevít,
rostokra bontva szét, mi bennem épség –
így lettem létezőként fél-holt,
ki halni mégse kész még...

Mi felemelt, mint gyöngyét a szőkőkút,
pezsgő forrás – csak rezdülés volt:
ahogy az óra megremeg, ha fordul,
míg benn, egészen mélyen felcsikordul,
mert vássa köreit a kényszer... Örültem néha –
ám szöges kerékkel törtek meg aztán

virág szikrázik: kénytelen érdem:
lesz, aki megítél.

Gligorics Teru
Már nem akarok...

Én már nem akarok Himaláját mászni,
sem új rügyeket látni a cseresznyefán,
már többé nem fakadok könnyre, ha vidám
gyereksereg a ligetben játszik, és nem
érzem azt, ami történt, csak az én hibám.
S madár ha dalolna öreg körtefámon,
ó, ne kérje tőlem soha senki számon
azt a néhány fénylő csillagot szememben,
ott pihegsz, ott élsz még most is édenemben...

Én már nem akarom más csatáját vívni,
sem siratni többé el nem csókolt csókod,
ritmust ha játszana madárdal vagy virág,
lefojtanám, mint egy unott metronómot,
s ha netán mégis felébredne bennem a
dal, mely vérem issza, mégis mindig zengem,
lecsukom majd szemem, s repülök a szárnyán,
szemfedőt veszek elherdált lelkem árán.

Úgy csüngök a léten, mint
lopótök a szárán...

Debreczeny György
a forradalmár

bement a fülkébe a forradalmár
a forradalmár a fülkébe ment be
a fülkébe bement a forradalmár
oda ő bement

odabent végezte a dolgát a forradalmár
a forradalmár a dolgát végezte odabent
végezte a dolgát odabent a forradalmár
onnan ő kijött

nem húzta meg a vizet a forradalmár
a forradalmár a vizet nem húzta meg
nem húzta meg a forradalmár a vizet
ő kijött s a forradalom ott maradt

Bittner János
TÜKÖR

Egy perc, egy szó, a gyönyör görbe tükre.
Istenhez szólva, a fejet felütve
azt hittem, hogy ennyi talán elég.
Eltűnünk lassan, és más lép helyünkre.

Sírtam, tudod, bántott az öntudat,

hosszú évek...Az élet:
csépelet - szélbe szórta mind az érett
magvakat is – a termés semmivé lett...

Így éltem itt...

De most, mielőtt csillag-útra térek,
valami jót – útravalót szeretnék –
ki tudja ? – kellhet odaát az emlék,
csillagpor sátorában földi pornak;
lélek-mentőnek, égi lélek-vesztő
tatjában kis remény-zászlónak:
ölelj ! – öröm-adásra kész örömmel!
S jöhet özönnyi próbatétel – végre
beérek én a „tartományi révbe”...

Karaffa Gyula
Nézek egy képet...

nézek egy képet az asztalon
amin még együtt voltunk szépek
mondd csak mivé lettünk kedvesem
már te se kérsz és én sem kérek

angyal szállt a kezemre látod
"kis teste hangtalan vacog"
nem tudtuk nem láttuk nem vártuk
nyisd csak ki gyorsan az ablakot

tollpihe zizzen a párnában
amin az én álmomat látod
nem sírsz csak könnyezel csendesen
ez lesz a legeslegszebb álmod

a gyomrot remegtető izgalom
átrobog rajtad mint egy vonat
valami zsírosat kérek enni
pedig még messze az alkonyat

nézek egy képet az asztalon
amin szerettél és én is téged
minden ember megöregszik
csak a képek maradnak szépek

Pethő N. Gábor
Fel-alá...

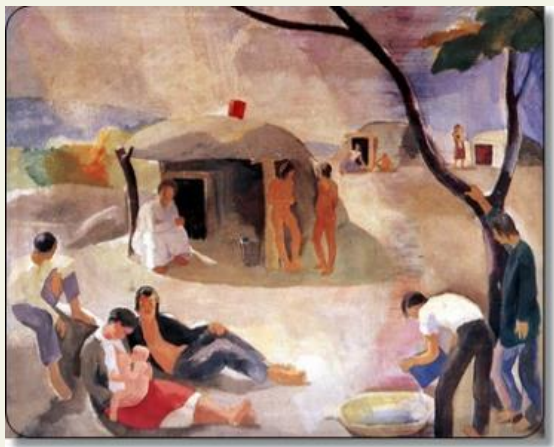
Jócskán benne az éjben,
egyre fáradtabban kutattam,
hol lehet magamon az off-gomb:
Földi létem motorja
roncstelepre kíváncszott.
Aztán persze az életöszton,
az hát,-a mennykő ütne bele,
telefonhoz vonszolt.
Emlékszem, remegett a kezem,
kivert a víz, jégcsappá fagytam,
ezt követve lávaként folytam le az ágyról.
Tiszta malária, gondoltam,

azt hirdetem, nem kell más, ennyi csak,
Egy perc, egy szó, a gyönyör görbe tükre.
Felkeltem, hogy feledjem álmomat.

Hiányzik már az eltűnt kisdíák,
aki követte angyalok szavát,
Istenhez szólva, a fejet felítve
jövőbe nézett éjszakákon át.

Felhőt lyukasztó hófehér hegyek
nőnek mellettem, én meg süllyedek.
Eltűnünk lassan, és más lép helyünkre.
Gyűrt csekkre írok bamba rímeket.

Istenhez szólt feltartva a fejét.
Ha eltűnik, majd más helyére lép.
Egy perc, egy szó, a gyönyör görbe tükre.
Most azt hiszem, hogy ennyi épp elég.

Patkó Károly: Cigányok.

D. Nagy László A TÉL KÜSZÖBÉN

Északi szél sarkantyúzza már a határt
Hordja kupacba majd fujja szanaszét
Zörgő falevelek gyanánt
Illanó emlékeink kacatját
Lics-pocsba lépünk
Szottyan a kedve az embernek is
Hogy gyengül az őszi napsugár
Tovaszálló felhők után nézünk
Míg lassan átlépjük a Tél küszöbét
Örömeinket féltjük
Ha rank tör a rideg valóság
Hisz tudjuk
Az idő patkóját kovácsolja most jégből
A messzi világ.

Bárdos László Performansz

Amit ma megtehetsz — az osztja be

pedig pálmafás, négerőns tapéta sincs a falaimon.
Akkoriban sokadszorra hívtalak,
legalább tizenötösör vettél rá,
vegyem le lábamat a gázpedálról;
„burn out” szindróma, magyaráztad.
Maradjak nyugton.
Istennel viaskodni
felesleges energiapazarlás.
Többet profitálna együttműködnöm veled,
meg amúgy is, ne öltsem magamra
Sziszüphosz jelmezét,
mert rázós lenne bennemaradni.
Olyan háromnegyed hat körül letettük,
szégyensav marta gyomromat
tovább járkálva a szobában,
fel-alá, fel-alá, fel-alá.

Vadász János SZÁMVETÉS

(részlet)

Szerdabehelyi Istvánnak

...

a kort amelyben élünk
megvetem

becsapott
beterelt beszorított
a lét zsugorodó terébe mindönket

hiába ont magából illanó szelíd derűt
a kertben az öreg vadcseresznyeфа
halványlila virága

a síkon állva
nap nap után kell látnom

kifosztott megalázott testvéreim:
jobbító hit szárnyas remény
közönyös temetését

a szitáló szürke esőben

tettből kirekeszve némán
poharat csalfa békére emelhetek csak

tetszhalott nemzedékem
légbe permetezett pora felett

hallgatva tehetetlen
vad zokogásunk disszonáns
szimfóniáját

beszippantva a sarjadó fű
édes földszagát

tekintetem a villódzó fénnel
átütött komor égre emelve
mintha utólszor...

a kort amelyben élünk
megvetem

a lélegzetvételel. A halaszsz
az esengő testtartást, utóvégre mai terv
az öröm; egy másodperctől függ a cél,
de majd tovább ered. Öröme lesz:
s neked ő a cél, ennyi az egész.
A zárt láthatár nem foghatja fel
alázatos fejed, a nyakad ívét
és kegyes domborulatát a hátnak...
Míndez fohászra vall, ég-kémlésre,
de még lopva se leshetsz égre, földre;
benn rejlő arcod homály eszköze,
átizzott zuglakó. — Ó, második
személy! Csupán késlekedésre jog! —

Holnapra nem halasztható.
A ténykedés feszes ritmusa dönt,
amely kitart, ha már elkezdetett.
De mintha óceánban levegőzne
kapaszkodásunk, oly szabad, s olyan
kiszámíthatatlan. Habok, valóban,
tárgytalan hullámvás, egy más közeg
nyom belénk oxigént: kettős az éltünk.

S mint a késleltetésre épülő
filmben, jut is, marad is az idő;
pillanatonként ott tartunk, ahol
csak szórt sűrűsödés, a mágnesség
gyöngye fokozódása sejteti:
közeledünk. A cím nem büszke jogcím.
Zongorista, Holdjáró, Ördögűző —
amíg a felkent, a beavatott,
a profi produkciójához érünk,
tanácstalan hegyvidéken kelünk
át. Újra fenn, tehát megint legörgünk.
Most kevélyen hiszed: ez büntetés,
s egy szuszra szitkozódsz, s teszed tovább
a dolgod. Elcsitult úrben haladsz.
Vakfolt, mélypont: berendezett mezők;
majd újabb sürgetés taszít bozótba.
Gyors a hálád, feszes ritmusra vált
ön-mércéd, a fül biztatást neszel.
Ilyenkor lohol messze a kutya,
előre, egész a kijáratig,
s ilyenkor suhan vissza az árny. Hiába nézel.
Megláttad magadnak: elvesztegetted.
Eredsz nyomába újra, százhatodszor;
most a legkétesebb: emelkedik
gyomrodból a szédület, már remegsz,
nincs levegőd, jelzi a szűkület...
Ugyan hol szűkül, hová temeti
torkod a távolságokat, milyen
fekete lyukba — abbahagyni már!
Szaggatott küszködés szabdal ezentúl
másodpercet, tüdőt, nyelvőcsövet,
míg újra megsegít a levegő.
(Előbb megérted: újra késni fogsz;
beszívja következő perceket
a légszomj, elprédálja a beszéd.)

S tovább, örömről mit se tudva már,
vagy értve a kínzás szabályait,
két kopár kötömb fölfelé görög.
Befülledt meditáció. Habár
minden pillanatot beoszt a várás,
s mindegyiké a pálma, ha ugyan
immár megelőzted, és mindegyik
legyőzött győzhetetlen — tudható:

Lehoczki Károly
Lakótelep az isten háta mögött

A kályhacsövet betuszkolja a gránát verte lyukba és a körülötte
maradt hasadékot kitömi ronggyal, a fia kinőtt pólójával, meg saját
kinyúlt, elzsírosodott pizsama felsőjével, lenn a másik végét betolja a
vashordó vésővel és kalapáccsal kibarmolt hátuljába, egészen
passzosan illeszkedik, sikerült túrható pontossággal méretre szabnia,
és már szinte készen is van, használható a kályha. A fedele a
lekvárfőző üst zománcozott fedője lesz, a padlóra omlott
betontörmelékkel nyomatja le. Mindkettőt, a fedőt, s a kályhacsövet
is a hobbiházból hozta fel éjszaka, most majd jó szolgálatot tesznek
itt a nyolcadikon is.

tovább>>>

G. Ferenczy Hanna
Ne gyere többé

1933-2007

Fáj nekem a kínlódásod -
a mi szerelmünk
szomorú öröm
hol egymást, hol
önmagunkat tépjük
de álmunkban is
egymást kísértjük
- Így lesz ez most már
mindörökké ?

Ne gyere többé !

Bodó Csiba Gizella
Ha menni kell

A madarak délre szállnak,
Kik itt maradnak
Talán fájdalmak páncélján
Kopognak,
Melyben benn ragadtak
Mint a remeterák,
Ki a világ elől
Keresett oltalmat.
Elbújni nem lehet
Önmagunk elől.
Ha menni kell,
Mint a dal repülünk,
Keljünk szárnyra,
Forduljunk Nap-irányba,
Bízzuk magunkat egymásra,
A tiszta légre,
Mint a vadludak az égre
Vezessen együtt
A szeretet fénye,
Hogy célját mindenki elérje!

csak középéről támadhat a siker.

Bármikor eszmélek, felén bukom.
Mіндеgy: mi készüllet volt, végtelen
haladékra, egyszerre testet ölt.
Alig hiszed: a légzés szaporáz,
nem látsz, nem hallasz, minden egyszerű;
csak annyit érzel, szárad a veríték,
körülnézhe... s nézel őtána.

Péter Erika
Prognózis

Havazás lesz,
az éj nem kedvel fényeket
reggel hópolyheket
kergethetsz megint,
majd latyakká olvadnak,
mint reményeink.

Koosan Ildikó
Ismertetőjel

csak a szavak dialektusával
kimondott üzenet lehet
hiteles grafikája a tájnak,

csak az élménybe süppedt képek
színei lehetnek valódiak
egy narratív koreográfiában.

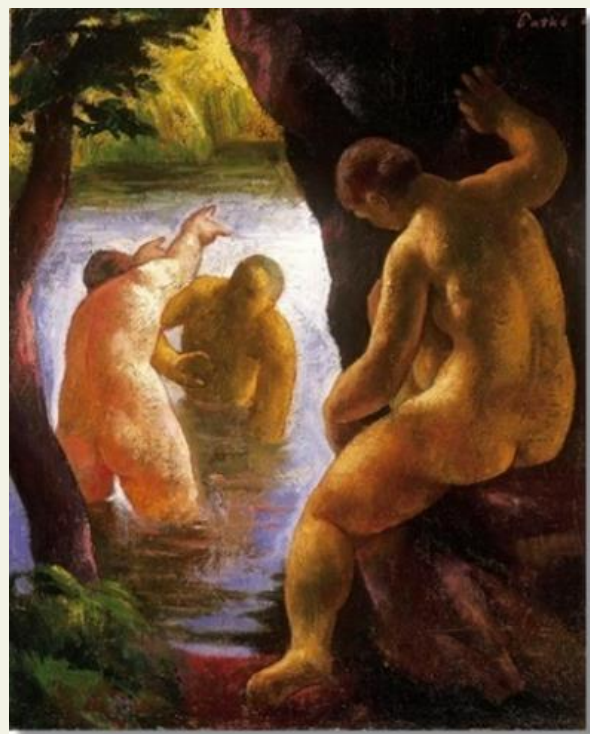
Albert-Lőrincz Márton
hódolat a nyelvhez

én nem tudok szólni úgy
ahogy nem tanultam
nem tudok rációfrázni
(rongyot rázni untam)
nem tudom megcsonkolni
(ne bánts a nyelv is érez!)
nem tudok véle trillázni
(nem jó a bor ha édes)
én nem tudok kirakatért
boltolni adni-venni
szatócsinas ruhába bújva
suttogva alkudozni
élő szótagot megölni
ha hosszabb lefaragni
s beletoldani ha nyúlfark
egy szótagot egy hangot
(bár enyelegni tudnék vele
annyira hű s úgy szeretem)
nyelvem kötésében a szó
nyílhegy dárda parittyakő
és anyakéz is (simogató)
megdorgál megfog és befog

Vasi Ferenc Zoltán
LÁZAM

Egy ágroppanás visszhangjában
állok: ébredek;
mozdulatlanságom a sebem.
Nézd, vak ablakom, vérem
süket... S a falak, a falak!
Az árva falak, lásd,
most hajolnak homlokomnak.

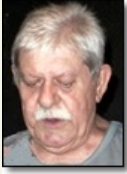
Patkó Károly: Fürdőző nők.

Fetykó Judit
Az ötvenedik évben

Felnőtt több nemzedék, ki nem ismert háborút
Bombát, halált, harcteret, honnan nincs visszaút,
s nem ismerte meg a kimondhatatlan nyomort...
a nincs félelmét; s leinti mikor azt a kort
azt a félelmet, meg azokat az éveket
átélt még élő szemtanú meg-megemleget.
Aki soha nem volt reménytelenül éhes,
s nagyon elborzad attól is, hogy a kés véres
mikor baromfit vágnak, hogy ő is ehessen...
a napi kemény munka neki ismeretlen;
az vágyja a vért... s a másik húsába váгна...
Bíztat: megteszi majd a más, ő csak kivárja...
Hidegebb a hajnal, a józan tény: itt az ősz,
s a fény laposabban, kevesebbet időz.
Kerek szám, kerek évfordulóval közeleg,
s nincs ünnepi hangulata, tartalma elegy,
mi kavarodik, kavargó már ötven éve;

nem iga (engem biztat ő)
édes börtönöm nem bilincs
kulcsa van de zárva nincs
ha csonka lenne mint a hon
megérteném hogy meg kell szülni
de ép és szép és birtokol
nem szítál szét (mint trianon)
a nyelv nem pitykés kinőtt cucc
mit átszabhat a labanc ízlés
olyan mint égen a Nap
Keleten kel minden nap

Tiszai P. Imre
Darabtemető

Mindig különleges este, amikor egy darab utolsó előadása következik a színházban. Aki jártas a színpad világában az jól tudja, mi minden történik addig. Kezdődik az adott év repertoárjának kiválasztásával.

Ez általában több lépcsőben történik. Megálmodja a direktor, a főrendező - és persze a gazdasági vezető is.

[tovább>>>](#)

s a mában már alig van eszmei értéke.
Magukban hordják űk: Göncz Árpád, Halda Aliz,
Pomogáts, Nagy Erzsébet, Darvas Iván, Hankiss,
Gyurkó, s mások, kikről hallgat a jelen idő,
— kik messzire szakadtak, mint akár Kaskótó;
ők, kik tudják, ma is élük az akkor lényegét;
a valós, mára történetté vált tényeket
Az a megemlegetett pesti srác... nyugdíjas,
vagy már nem él; a történelem oly foghíjas
tudásával vissza-visszatér a gondolat;
s a jelen ünneprontó cirkusza fojtogat,
megöli, semmivé zúzza az emlékezést,
— a jelen pesti sráca tömegben, zászlóval
ordít, s annyira torzan bánik ma a szóval,
hogy elhiszi, a tömeghatásban önálló;
bár csak maga lesz egy zászlórúdon zászló...
ma megint, és megint eszköz lett, meg kortünet
— hová torzítjuk a kerek, szabad ünnepet?
Itt, vagy a messzi tájban, ott, abban a házban,
gyógyíts, tartsd meg hited —, akár magadba zártan
Rőt levélfátyol hull a Kerepesi fákról,
évfordulót, évet múltat, hallgat a máról.
Itt, vagy a messzi tájban, ott, abban a házban,
gyógyíts, tartsd meg hited —, akár magadba zártan

2006. Megkéssett emlékezés.

Szabolcs Piroska rovata

Déjà-vu álom

Nem álmodom gyakran. Legtöbb éjszakám sötét öntudatlanságban telik, és reggelre ébredve nem emlékszem egyetlen képre sem, ami talán felmerült az agyamban. Nem tudom, ez jó-e vagy rossz. Az elmúlt éjjel azonban megint azon a helyen jártam, ahol egyszer már megfordultam álomban. Város lehetett, valahová el akartam jutni, és tudtam is a célt. Ám ahogy elindultam és az idő haladt, nem jutottam közelebb, csak kanyarogtam össze-vissza, valamilyen akadály mindig elém került. Emlékeztem a kerítésre is, ami mellett haladva mennem kellett, és úgy tűnt a kerítésnek soha nem lesz vége. A környék egyre barátságatlanabb, lepusztultabb lett. Belém költözött a félelem. Nem éreztem magam biztonságban, mint amikor elindultam, amikor pontosan tudtam, honnan hova akarok eljutni. De egészen váratlanul mégis felbukkant előttem a cél. Pontosan ott kötöttem ki, ahol lenni akartam.

Mostanában zuhatagként érnek az események.

A lányom Angliában küzd kemény munkával a létfenntartásért és az előítélettel, hogy közép-kelet európai. Ez a mai Anglia nem az már, ami akár néhány évvel ezelőtt volt.

Informatikus fiam itthon. Pár hónapos kisbabával, sokéves becsületes munka után, karácsony előtt közölte vele a főnöke, hogy nem tud vele tovább dolgozni.

Nem akarok álmodni. Nekem ne mondja senki, hogy merjünk nagyot álmodni.

A hírek pedig zuhognak rám, mintha egy vízesés alatt állnék. Teher a mázsa víztömeg.

Milliónyi egyéni kis tragédiából áll össze szépreményű hazám jelene, a másik oldalon pár ezernyi óriás hazugság. Néha, egy-egy pillanatra magával ragad a lelkesedés, mintha derengene valami! Talán valami változik, talán lesz valami! Aztán a kérdés, de hogyan? Milyen áron?

Talán nem kellene hagynom ezeket a kérdéseket felmerülni.

Már nem merek álmodni. Déjà-vu álmok jönnek.

Nézem, hogyan süllyed a hazám, a maradék magyar önbecsülésem, és érzem, talán ez az az a háború, amit az én generációm vív.

Talpon marad, győz az életösztöne és újrakezdi majd?

Velem, vagy nélkülem? Nem tudom.

Nem álmodom.

Juhász Gyula

Budapesti ősz

Sötét aszfalt. Őszi regg ólmos árja
Az aprókockás térre leszakad;
Hajnal fakul az esős éjszakára,
Már látom a komor, nagy tűzfalat.
Ködtől kopottan, ablakomra szállva,
Két esett veréb álmosan fecseg,
Lelkem kiréved a foszló homályba,
- Maradjatok itt, szürke verebek!

Valamikor a pitymallat sugárát
Ujjongva lestem iratos mezőn,
Hús szél borzolta nagy kalászkok árját,
A nap mosolygott és rá repesőn
Mennybéli kórus zendíté imáját
S a rét, az ég száz színben reszketett.
Most? Búsán zizegnek a villanylámpák,
- Maradjatok itt, szürke verebek!

Míntha minden gyász, amit általéltem,
Csöndes titokban fojtogatna most,
Míntha a ködök e magányos téren,
Lelkembe hamvaznák a bánatot,
Mely kihalt utcák során tovalézeng,
Mely szitaló közönnyel csepereg,
Magam vagyok ébren. Most ki se véd meg,
- Maradjatok itt, szürke verebek!

Rekedt a hangom. Nincs pacsirtadal már,
Csak álmodom mezőkről, éjszaka.
És fényt lopok kihavadt alkonyatnál,
Oh én vagyok a szürkeség maga!
Olyan, miként ti. Villamos rohan már,
Fölbúg, sikongat! Lelkem átremeg,
A nagy kórusból csak e hang maradt már,
- Ti is elszálltok, szürke verebek!

A halotti beszéd

Shakespeare

A kandallóban égnek a hasábok,
Már itt az alkony. Isten véletek
Narfényes erdők, tavaszi szelek,
Szép ifjúság, te rakoncátlan, álnok!

Már itt az este. A szőlőlevél is
Pirosra vált, az ég is rózsafényes,
- Az elmulás ez, az emlékezés ez -
Már itt az este és már itt a tél is!

Motoszkál még fejében egy-egy ének,
Szelíd szonettek, mennydörgő szavak,
Melyekre taps reng és zeng száz ajak.

A kandalló kiégett. Itt az éjjel.
S a vak sötétben végsőnek világol
Két szép szem napja múltak tavaszából.

Hajnal

A tegnapot most váltja föl a holnap.
Sötétben silbakolnak még a fák.
Az út köves, házszegete pusztaság.
Utolsó fénye húny a csillagoknak.

A karavánja jár e pusztaságnak.
Némán söpörnek. Ködbe vész a por.
Halk hamvazás dereng az ég alól.
A nap, a nap! súgják a sanda árnyak.

És gyors ütemben ébred az orma,
A szín, a hang - dóm és gyár büszke orma
Az égbe barnul és dalolni kezd.

Harang és kürtő szólal, a siket,
Vak éjszakát riasztva hosszú jajjal.
Az élet fölzeng: itt a drága hajnal!

Egy méla szláv pap mondta a beszédet.
A vén anyókák sírtak csöndesen.
Szomorú daccal álltak a legények:
Harcból került meg a véres tetem!

Nyár volt. A termékenység ölelése:
Tüzes nap égett a dalos mezőn,
Áldást kínált a duzzadt rög vetése,
Csak a pap állt komoran és merőn.

Rögöt, virágot dobtak mind a sírra,
Magyar rögöt, hisz érte halt a boldog,
Magyar virágot, hiszen érte bomlott.

S míg fönn trillába kezdett egy pacsírta,
A torra gondoltak, hol inni fognak
S pogány, virágos nótákat dalolnak!

Ősz

Opálos színei bágyadt ködében
Leszáll reám a kora alkonyat,
Kései tűzrózsák nyílnak a réten
S az égen a mély csöndesség fogad.
Nagy topolyafák gallya hullong gyéren
És sötétben hallgat a tó
S a kolomp úgy méléz a lomha légben,
Mint altató.

Hús szele húz át az ősznek a réten,
Fázik a lelkem, érzi a deret,
Keresnek valamit a messzeségben,
Kihunytt fényt, elnémult üzenetet...
Oly hirtelen borult az est fölőmbem
S az ősz oly gyorsan rámtalált,
Úgy állok itt a hervadó vidéken,
Mint a topolyafák.

Patkó Károly: Nagybányai részlet.

Annára gondolok

A csillagokra gondolok
És Annára, ki elszállt búcsú nélkül,
A boldog, néma csillagokra,
Melyek lenéznek mosolyogva
Reám a babonás, bús téli égről.

A csillagokra gondolok,

Fidiász a népnek...

Börtönbe dobtatok. Formátlan szürkeség
Örökös árnya főd és testtelen magány.
Lomhán szállong tova nagy, néma éjszakán,
Míg künn szobraimon új nap szerelme ég.

A népem elhagyott. Vésőm már nincs velem,
Karom meddőn lendül a szürkeségbe föl,
Rá a rozsdás bilincs vasnevetésbe tör.
Oda márvány, élet, teremtés, szerelem!

De az elefántesont és arany remeke,
Melyre ráragyogott az istenek ege,
Az olimposzi fő derűsen él tovább.

S fenséges mása fenn a fényittas egen
Rá visszamosolyog gyönyörűségesen
S bámulja művemem kupolás homlokát!

Fidiász/Pheidiasz

Életrajz

Könyvek és könnyek

A könyvek boldog városában éltem,
Hol gót eszmék, görög romok,
Reneszánsz kupolák, rokokó csarnokok
Rejtettek el biztatva és kevélyen.

Nagy voltam én és törpe e világban,
Enyém volt minden korok vigasza,
A nagy világ, a kis haza,
Enyém volt asztalon és ágyban.

De egyszer útam innen kifelé vitt,
Az élet szele örökre elszédít,
Azóta véres és rózsás nyomon járok,

Enyéme az új arcok és új álmok,
Enyém a könny, láz, gond és szerelem
S könyvek igazát sehohsem lelem!

Mert későn jöttem...

...Mert későn jöttem én.

Tudom már sorsom átkát,
A titkos bánatot és hogy mért nincs remény,
Hogy végzetem egén mért bágyad a szivárvány
S mért jó korai éj. Mert későn jöttem én.

Győzelmes trombitákat ezért nem fúvatok már,
Új tájak öröme ezért nem az enyém,
Ezért nem ad nekem új ígét semmi szótár
S új vágyakat az éj. Mert későn jöttem én.

Ezért nem láttam én a szűzek seregében
Hozzám hajló szívet s tavaszom édenén
Ezért volt oly fagyos minden virág az éjben
És magányos az éj. Mert későn jöttem én.

Ezért rajong szívem halódó birodalmak

Melyeknek lángja régesrég kiégett,
Csupán fényük ragyog
S Annára gondolok,
Ki rám ujjongva nézett
S egy csillagos ős éjén elhagyott.

A csillagokra gondolok,
Kiégett, elsuhan, tört csillagokra,
Annára gondolok
S a könnyem úgy ragyog,
Mint elhunyt csillagok, ha ég az éji pompa!

DIALÓGUS A KÖNYVTÁRBAN

(A nagy anyakönyvtár egyik távoli, csöndes zugában, alkonyatkor. Az ablakból kilátás a szőke folyóra és a ligetre, ahol gyermekek labdázna és szerelmesek sétálnak.)

A tudós: Legjobb volna könyvtárban lakni, egész életünket itt élni le, éjjel-nappal leghűbb barátaink közt lenni: lehet ennél boldogabb és bölsebb élet?

A költő: Nem tudom. Sainte-Beuve a temetőhöz hasonlította a könyvtárat, a temetőhöz, ahol híresek és elfeledettek nyugszanak egymás mellett.

A tudós: A temetőben néha több és szebb élet van, mint az élők között. Tavasszal jobban virul a temető, mint a város.

A költő: De a könyvek temetőjében csak a könyvmolyok élnek és a szű perceg csupán. Igaz, hogy itt is békésen megférnek egymás mellett kicsinyek és nagyok, okosak és bolondok, gazdagok és szegények és az is igaz, hogy az ostobaságnak néha díszesebb kötése van, mint a bölcsességnek, mint ahogy a temetőben a gazdag senkinek márvány a pihenője és a koldus dicsőnek gyakran már csak az árok széle jut!

tovább>>>

A régi Anna...

A terek és idők mély fátyolán át
A régi Anna úgy tűnik nekem,
Mint gyermekségem aranyos és ábrás
Mennyországa, a bús és idegen.
Úgy gondolok rá, mint a régi álmok
Szövetére, mely fénylő volt s remek.
S azóta jött az ébredés, az álnok
És jöttek sűrű órák és terek.

Ó régi Anna, emléked malasztja,
Neved harangja zeng mély éjeken
S e lankadó szív elfogyó patakja
Beléd omol, szelíden révbehalva,
Ó szerelem, halál, ó végtelen!

Ancsa szolgálo

A kis végváros vendéglője mélyén
A sötét rejtékén élt Ancsa lelkem
S csodálkozott boros, bús éjék éjén,
Ha az urak mulattak ott a csendben.
A fásult jegyző s zordon szolgabíró
Szilaj nótákra zendített keményen
És Ancsa hallgatott
Szelíd szláv dallamokkal a szívében.

Oly kender volt a kócos haja néki
És oly kökény félős kék szemepárja,
Lelkében messze fenyvesek meséi,

Beteg álmaiért s a földnek kerekén
Ezért nincs tartomány, hol vágyam elmaradna.
Mert hontalan e vágy.
Mert későn jöttem én.

A munkásnak

Szelíd szonettek szende tejüvegén keresztül
Meglátod-e, ó testvér, feléd nyújtott kezem,
Ha ünnepnapomon rímek csellója csendül,
Tudod-e, hogy milyen dal ütemét keresem?

Tudod-e, hogy e selymek, ezüstök, mind e pompa,
Mind csak művészkezekkel emelt ravatalok,
Mind sorsomat takarja, mind sorsunkat zokogja
S egy elveszett éden, mely betűin ragyog.

Éden, amelynek én is, te is, búsan faragva
Vagy vígan fűtűrészve, polgárai vagyunk,
De írigy istenek és hódítók haragja
Kizárt belőle minket... Míg fölpirkad napunk,

Szelíd szonettek szende tejüvegén keresztül
Egy új éden kinyíló, távol kertjét lesem
S ha jobbam, mely feléd nyúl, meglátod e rímektül:
Testvér, e tájon még ma együtt leszel velem!

Milyen volt...

Milyen volt szőkesége, nem tudom már,
De azt tudom, hogy szőkék a mezők,
Ha dús kalással jó a sárguló nyár
S e szőkeségben újra érzem őt.

Milyen volt szeme kékje, nem tudom már,
De ha kinyílnak ősszel az egek,
A szeptemberi bágvadt búcsuzónál
Szeme színére visszarévedek.

Milyen volt hangja selyme, sem tudom már,
De tavaszodván, ha sóhajt a rét,
Úgy érzem, Anna meleg szava szól át
Egy tavaszról, mely messze, mint az ég.

Atyámhoz megyek...

Nézem őt a régi, régi képen,
Új szobának idegen falán
S lelkem lángol mély, sötét szemében.
Régen, régen elment már apám
S egyre jobban közelebb jó hozzám
S minden útam feléje vezet,
Hozzá szépít mindegyik csalódás
S amint foszlik az emlékezet,
Úgy érzem én egyre rokonabbnak
S érzem egyre, hogy én ő vagyok,
Éltem útján fáradt nyoma ballag
S utolérem, ahol elhagyott.
S ha fölöttem gyöngyvirágok nőnek
És tavaszba ér a temető,
Partjain a tájak és időknak,
Egy bölcsőben alszik velem ő.

Azért szeretlek Anna...

Alacsony viskók rontó babonája.
Egy-két vad vendég megölelte néha
S idegen szókat suttogott fülébe
És Anca hallgatott
És megriadva zajlott lomha vére.

És egyszer eltűnt áldott szégyenével.
Tavaszdótt, a Morva zúgva áradt.
A Morva jó ágy, falujába ér el,
Hol most pattognak a fiatal ágak.
Mert ősi sors ez: hogy duzzad tavasszal
A Morva és rügyez az ifjú plánta...
És akkor este lett
S a söntés Ancsát többé nem találta.

Annának, utolszor

Te messzeségek asszonya, te emlék,
Isten veled, most elküld már szívem.
Mennék utánad, ó de merre mennék?
A végtelenbe tán?
Te csillag vagy ma már az égíven.

Isten veled! Te vagy a fiatalság,
Az édes múlt, az elveszett tavasz,
Magamtól búcsúzom, ha küldöm Annát.
Az ifjúságomat,
Amely egyetlen, messze és igaz!

Isten veled! Ma oly dal kél szívemben,
Mint boldog visszhang bús szőlőhegyen,
Mely várni fog fagyos, fehér telekben.
A szőke napra vár.
Isten veled napom, egyetlenem.

Szeretem az életet...

Mint szomorú barát a feszülethez,
Úgy imádkoztam hozzád, messze élet,
Mint áhítatos, szűzies szerelmes,
Kinek a vágy fáj s a csók íze vétek.

És káromoltalak sebzett ajakkal,
Mint elkergetett szeretőd, ki fájón,
Borával és vérével, a szilajjal,
Itatja búját a tűnt ifjúságon.

Most is szeretlek, ó de úgy szeretlek,
Mint anyja meleg, hű ölet a gyermek
És mint a hús tejet a szenvedő.

Szeretlek, mint a csendes temetőkert
Lágy dombjait, hol vágyaink ledőlnek
S a ciprus és a csönd az égbe nő.

Ez a föld...

Koldus vagy és paraszt vagy: itt maradsz.
E föld örökre altatón maraszt,
E föld, amelyből nincsen egy rögöd,
Csak gúny és vád, örökös örököd.

Itt bújdokoltál hosszú éveken
Nehéz robotban, messze végeken,
Tanítva és tanulva éjt, napot,
Magsüvegelve urat és papot.

Azért szeretlek Anna, mert nagy emlék,
A tünde múlt örök hárfája vagy,
Mert fölzokog egy szép, bús végtelenség,
Ha visszazendül távozó szavad.

Azért szeretlek Anna, mert veled kerestem
A májuséj kárpitján csillagot,
Mely őszök őszén és dermedt telekben
Fiatal lánggal ott tovább ragyog.

És tündököl egy messzi szerelemre,
Mely győztesen zeng sors és sír felett
S elmúlt kezek búcsúzásán merengve
A szűz magasban fénye megremeg!

Patkó Károly: Országút

Sebesült munkás a Rókusban

Fekszik. Süketebb, mint Beethoven
És szétroncsolt, mint egy titán.
Hörgése zord, halálos ómen,
Lelke túl óperencián.

Mint omlott tárna éjjeléből
Távol robaj, száll sóhaja.
(Holnapután kétölnyi mély föld
Ölén virul tovább haja.)

Testvérem ő, könnyezve nézem
És fogom forró pulzusát.
- Még reggel hetykén füttyörészett
S tőled volt lázas: ifjúság!

TÜZEK

Vaculik bácsi a legnagyobb ember volt, akit gyermekkoromban ismertem. Titokban úgy gondoltam, hogy még az édesapámnál is különb. Postatiszt volt Vaculik bácsi, vagyis inkább távirász, de ez csak hivatal volt számára, a hivatalnak packázásaival, robot, amelyet elvégzett; az ő igazi eleme, az ő művészete és hivatása a tűzijáték volt. Akkoriban nem volt jelesebb nemzeti ünnep és valamirevaló népiünnepély tűzijáték nélkül és nem volt tűzijáték Vaculik bácsi nélkül.

És álmodoztál Párizsról, a vak
Végvári éjben, őszi ég alatt
És Pestig sem jutottál el, szegény,
Fáradt, kopott, dalos vándorlegény.

Már itt maradsz e földön, föld alatt.
Még könnyed és pár versed megmaradt,
Ha sanda szem rád görbén néz talán,
Mebékél pár szív a szíved dalán.

Adyra gondolkok

Negyvennégyéves volnál. Szomorú,
Fáradt szemekkel néznél a világra,
Szobád falán sok fonnyadt koszorú
És a szívedben álmok hervadása.

Azt mondanád: nem ezt reméltem én,
Karcús kezéd nagy homlokodra tennéd
És melegednél szivarod tűzén,
Mely hamvad, mint az öröm és az emlék.

Bús férfi volnál, keserű magyar
És a halált idéznéd minden este,
Most a szívedből égő rózsza hajt
És sírodon legszebb a naplemente.

Budapest

Valami furcsa füst lebeg fölötted,
Mint áldozati füst, amely lecsap,
Sötétre mosva falakat, tetőket,
Míg annyi ember topog, szürke rab.

Itt annyi veréb páváskodva rebben
És annyi siber kúszik, mint zsvány
És annyi színész ágál nappal, este
S gurul arannyal bélelt sok silány.

Bús Babilon, azért mégis szeretlek,
Mert véreim sorvadnak sírva benned,
Gőgös szegények, árva magyarok.

Mint kis cseléd a rikító körúton,
Éhes diák a cifra úri zsúron,
Magam is benned oly kopott vagyok!

Én költő vagyok

Én nem szerettem magamat soha,
Én magam ellen sokszor elkövettem
Merényletet. Egy golyó megmaradt
Két borda közt. Egy tavasz-reggelen,
Fiatalon, borúsán szántam én ezt
Magamnak s most velem a sírba jön majd.
Én szerettem a nagy emberiséget
Sok kis komisz embernek ellenére
És szerettem a fákat, füveket,
A madarakat, csillagot, virágot,
(A csillagok az ég virágai)
És szerettem az Istent, aki egyszer
A feszületről hozzám lehajolt
Egy régi estén egy öreg kolostor
Imádkozótermében. És szerettem

Egyszer elvitt a lakására, és én ámulva néztem a bűvös
dobozokat és hengereket, amelyekben a görögtűz susterő rakétái, a
sárkánykígyók, a csillagok, a koronák, az éjszaka napjai és csodái
csöndesen szunnyadoztak. Éreztem, hogy egy bűbajos barlangba
kerültem és különös áhítattal, félelemmel és kíváncsisággal
szemléltem titokzatos tűzszerszámait.

[tovább>>>](#)

A munka

Én őt dicsérem csak, az élet anyját,
Kitől jövőendő győzelmünk ered,
A munkát dalolom, ki a szabadság
Útjára visz gyász és romok felett.

A gyárkémény harsogja diadalmát
S a zengő sínen kattogó vonat.
A béke ő, a haladás, igazság,
Mely leigazza a villámokat.

Nagy városokban, végtelen mezőkön
A dala zeng és zúgni fog örökkön,
Míg minden bálvány porba omol itt.

Én őt dicsérem csak, az élet anyját,
Kinek nővére Szépség és Szabadság
S kinek világa most hajnalodik.

Japáni módon

Álmomban varjak károgtak a fákon,
Melyek tavaszi alkonyban remegtek.
Az életem is ilyen furcsa álom,
Csak egy való, hogy oly fájón szeretlek!

*

A kertben ültünk nyári ünnepélyen,
Smaragd fűvön topáz bor csillogott ránk,
Arany nap tündökölt az azúr égen
S peregték gyémánt homokként az órák.

*

A temetőben oly furcsák a hantok,
Mikor víg napfény megcsókolja őket
S csattog fölöttük a tavaszi dalnok.
A szerelmem is ilyen temetőkert!

*

A távoli hercegnő egyre késik,
De én kék lampion mellett virrasztok.
Új holdra nézek, sóhajtok az égig
S megcsókolok egy ismeretlen arcot!

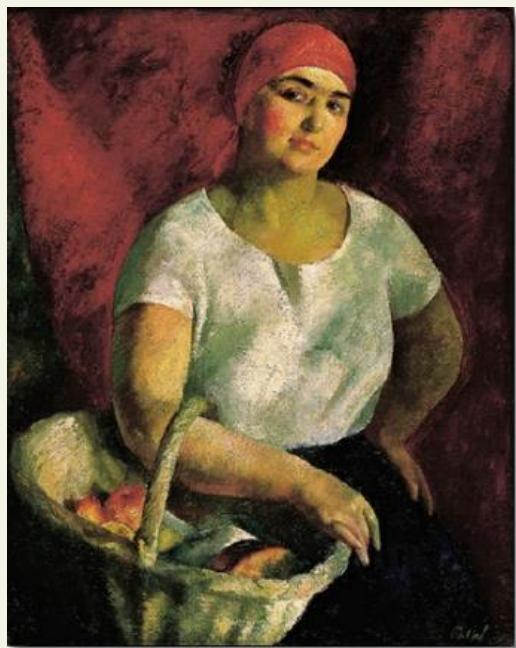
Macskazugban

Apró, vidéki város végén olykor
Megállít egy kis ablak, mely megett
Öreg anyóka a világba bókol,
Mely a szomszéd palánkjával szegett.

Csak néz merően téli csillagokra
Nyárfák fölött, havas felhők között
És néz nyugodtan, egykedvűn s az óra
Tízet kakukkol és a szél zörög.

Mit gondol ő az életről, halálról
És a világról, mely ily szűk neki,
A csillag a lelkébe mit világol
S az óra minek végét hirdeti?

Édesanyámat, aki régi szentek
Szelidségével a dühös világ
Ellen kivédett mindig. Magamat
Nem szeretem, mert én bűnös vagyok,
Mert én az életet nem akarom,
Csak egy a vágyam, egy az életem:
Dalolni és álmodni mindörökkön
Örökké. Ámen. Én költő vagyok!

Patkó Károly: Dajbukát Ilona arcképe.

Krúdy Gyulának

Gordonkahangján sírvavigadásnak
Mesélsz nekünk igaz magyar mesét,
Hogy megszépül szavadra mind a bánat
S tündéri távlat lesz a messzeség.

Mágus szemeddel múltból feligézed
Az elporlott víg gavallérokat
És mosolyognak újra régi szépek,
Kiket már csöndes, vén őskert fogad.

A te szavadra, édes bús szavadra
Sírjából támad a vörös apát
És fölarsog holt magyarok haragja
És újra zúg az ősi, szittyá vád.

Te símogatod hangod bársonyával
Megint életre Zoltánkát, szegényt
És Júliát, selyemben és topánban
S magyar múltunk sok bús kísértetét.

Mesélj, mesélj, duruzsolj és dörömbölj,
Magyar szemöldököfánál magasabb,
Mesédre hadd csituljon és örüljön
A magyar árva, aki csonka, rab.

Gordonkahangján sírvavigadásnak
Csak mondj tovább igaz magyar mesét,
Így vége lesz tán majd az éjszakának
S hajnalra pirkad majd e szürkéség!

Megint japánosan

A gondolat tán elszállt már fejből
S szívében elszáradt a vágy, a gyász,
Mint aki hazatért a temetéstől
És tudja, hogy itt nincs föltámadás?

Dózsa után

Fekete éj bakacsinja
Ráborul a rónaságra,
Mint a kopó, jár vadászni
Szapolyai katonája.

Eltíport tűz hamva mellett
Révedünk a kerek égre,
Őszi szél fú a subánkba,
Hallgatás a nóta vége.

Nagy uraknak vára fénylik,
Nagy kutyáknak szava hangos,
Kicsi kunyhók csöndje rémes,
Véres farsang tora van most.

Suba alatt összenéznek
Bús legények, de nem szólnak.
Káromkodás lenne úgylis,
Várni kell, mit hoz a holnap!

Varjú károg a határban,
Kopácsolnak még az ácsok.
Fekete éj bakacsinja,
Bíbor lesz majd a palástod!

Anna örök

Az évek jöttek, mentek, elmaradtál
Emlékeimből lassan, elfakult
Arcképed a szívemben, elmosódott
A vállaidnak íve, elsuhant
A hangod és én nem mentem utánad
Az élet egyre mélyebb erdejében.
Ma már nyugodtan ejtem a neved ki,
Ma már nem reszketek tekintetedre,
Ma már tudom, hogy egy voltál a sokból,
Hogy ifjúság bolondság, ó de mégis
Ne hidd szívem, hogy ez hiába volt
És hogy egészen elmúlt, ó ne hidd!
Mert benne élsz te minden félrecsúszott
Nyakkendőmben és elvétett szavamban
És minden eltévesztett köszönésben
És minden összetépett levelemben
És egész elhibázott életemben
Élsz és uralkodol örökkön, Amen

A koldusnak

A koldusnak, ki áll az utca sarkán
S kinek vállán egy élet terhe roskad
És vak szemében egy világ halála,
A koldusnak egy rongy papírt vetettél
És azt gondoltad, hogy most jószívű vagy.
Koldus előtt én röstelkedve állok
És nem tudom, hogy mit mondjak neki,
Szeretném homlokát megsimogatni,
A derekát szelíden átölelni,
A szívemet a kalapjába tenni

Egy gyíkot öltem meg gyermekkoromban
És kis húgom másnap halálba dermedt,
Ha gyík szemébe pillantok borongva,
Ijedten néz belőle rám a gyermek.

*

Öreg szívemre fiatal tavasznak
Úgy hull varázsa, mint a nyíl az őzre
S a sétatéren lábam félve baktat,
Mint őszi pille száll a temetőre.

*

Ha márciusi csillagokba nézel,
Szívedben jobban fáj a bús november
S ha kikeletkor emléket idézel
Őszi avar jó tavaszi szelekkel.

*

A csillagokat a nagy lámpagyújtó
Fölgyújtja nekünk mindig, minden éjjel,
Csak néha nem láthatjuk a borútól
És egyszer elfödjük a szemfödéssel.

Május ünnepe

A hatalom kiadta a parancsot:
Ne legyen ünnep május elsején!
Zászló ne lengjen és ének ne zengjen,
Csak robotoljon csöndben a remény!

És jött a május. Ezer orgonának
Lila bugája bűgött, a napon
Minden bokor virágba öltözött föl
És a paréj is megnőtt szabadon.

Mint győzedelmi zászló, égbe lendült
A jegenye s ezer pacsirtadal
Hirdette boldogan és büszkeséggel,
Hogy itt a május és a diadal!

A nap bíborban hunyt el, a vizekben
Millió élet nászdalt remegett,
Míg a világ világ, még soha senki
Nem készített ennél szebb ünnepet!

Hangtalanul

Mint az árva nyárfa
A temető előtt,
Úgy hallgatom a csendet
A rácsos ablak mellett,
A zsongó némaságot,
Mely a szívembe nőtt.

Sok volt a zaj, az ige,
Ujjongtak a dalok,
Most a nagy némaság szól,
Mint örök orgonából
A vox humana hangja
És én csak hallgatok.

És engedelmet kérni tőle szépen,
Hogy én még látó szemmel baktatok
Az örömök útján a sír felé,
Hogy én még nem görnyedtem meg a sorstól
És úgy szeretném biztosítani,
Hogy én is, én is oly koldus vagyok
Testvére és bajtársa, szenvedő,
Mert boldogabb és szabadabb jövőt
Neki már nem merek ígérni én se,
Mert neki megváltója a halál lesz...

Adyra gondolok

Adyval vitézkedtem egykor én még
És virrasztottam Adyval sokat,
Fiatalságunk csókos, boros éjén
És most idézi őt az alkonyat:
Ó hova lett a régi, furcsa mámor
És mire ment a régi viadal?
Egy hant mered rám: itt pihen a bátor
Isten vitéze és sír az avar.
Igaz, a dal szól és száll egy világnak,
Megérti lassan kelet és nyugat,
Megdöngeti az új botondi bánat
És betőri az aranykapukat.
De jaj, hová tűnt ama büszke Holnap
És merre van a végső diadal
S akit imádtunk átkozódva, ó jaj,
Mivé lett fajtánk, a szegény magyar?

Hamu

Nagyon megszürcült bennem a világ
És benne nagyon megszürcültem én.
Elnémultak a szelíd áriák,
Elapadott forrásuk, a remény.
Tán csak magam hallom még néha őket,
Mint aki rossz álomból fölfigyel,
A dolgok tőlem rendre elköszönnek
És nem tudok felelni semmivel.

Lassan hamvaz a kőd, hull a homály
És elfakul borult tekintetem,
A lelken száz temetői árny,
Idegen a világ s én idegen.
Mosolyra és derűre félve nézek,
Mint túrt koldus az utak szögletén
És oly halványak bennem az emlékek,
Mint a fogyó hold a kút fenekén.

Elalvó mécses jeltelen siron,
Így darvadozom életem felett,
Már hallgatagon vár a nagy titok
És az élet lassanként elfeled.
Feledjen és lobogion, tündököljön,
Övé az ország, hatalom, jövő.
Enyém a bánat most és mindörökkön,
Enyém a temető és szemfödő.

